

minneord

PER ARNE SKURDAL

FRIDAG 26. SEPTEMBER KOM DET FOLK fra fjern og nær til Nedre Eiker for å ta et siste farvel med en kjær og ætlet rektor og sambygdning.

46 år gammel kom Per Arne Skurdal til «nybrottsarbeid» i Nedre Eiker, hvor han først startet Nedre Eiker kommunale realskole i 1958 og tre år senere den første ungdomsskolen i Buskerud, den 5. første i landet. Han var rektor ved Killingrud ungdomsskole helt til han gikk av med pensjon i 1979, 67 år gammel.

Per, som nære venner kalte ham, fikk hele 24 år som pensjonist, men forble trofast mot den bygda og det huset i Solbergelva han kom til i 1958. Ventefølgningen, gudstjenestledelsen, orolomannen og æstifølgningen ble eiervervning og døde som sådan fredag 19. september, vei 91 år gammel. Han var fædt i Brunslanes i Vestfold 7. februar 1912.

Per Arne Skurdal hadde slektninger i Tyskland og tok drogisteksamen det i 1910. Han fikk tilbud om fast arbeid mot å bli tysk statsborger, men valgte heldigvis, som han selv sa, å reise hjem til Norge. Hedersmann som han var, tok han nemlig sterk avstand fra Hitler og alt hans vesen. Etter en tid som avdelingsjef ved Bærum's Droge- & Kemikalieforretning (1932-41) satset han på et nytt yrke, sprenglestil artium, begynte å studere filologi, og ble cand. philol. i 1947. «Uberswingung der Romantik bei Gottfried Keller» var tittelen på hovedoppgiften hans i tysk. Senere forble han skolemann.

Han var lektor ved Nordstrand høgre skole i Oslo i to år, deretter rektor ved Rakkestad og Degernes interkommunale høgre allmennskole fram til 1958, da han ble eiervervning. I Nedre Eiker fikk han altså den lengste yrkesaktive perioden sin og hele 45 år i alt.

I hele 61 år var Per Arne Skurdal gift med sin kjære Margrethe, f. Paulsen, inntil hun døde for fire år siden, 89 år gammel. De var gjennom hele det lange samlivet et uvanlig godt sammensveiset par. Hun var den som støttet ham, også økonomisk, det var for eksempel hun som tjente pengene til livets opphold i den nesten inntektulose studietiden. Ingen besøkende kunne unngå å legge merke til det gode samholdet i det gjestfrie hjemmet. I de siste årene av hennes liv, som var preget av sykdom, viste Per sin kjærlighet til og æktelse og omsorg for henne. Han ble aldri trett av å pleie henne, på sykehjem skulle hun ikke!

Som pensjonist fikk Per mer tid til å dyrke sine hobbyer, som i første rekke var lesning og trening. Han la i alle år stor vekt på å følge med i litteratur og samfunnsliv, men syntes også det var viktig å holde kroppen sin vedlike. Han praktiserte virkelig «en sunn sjel i et sunt legeme». Særlig om vinteren så folk i Solbergelva ham i nærmiljøet. Hver dag var Per på farten på ski, på all slags føre og i all slags vær,

bortsett fra i sterk kulde. Grensen satte han ved 15 kuldegrader. De siste årene satte imidlertid helsa en stopper for denne aktiviteten.

Nå har altså hjertet til denne rettskafne, rolige og sindige personen sluttet å slå. Han var en dyktig fagmann, en god pedagog, kollega og venn. Han var undertegnendes sjef i 17 år, og i 13 år av disse var jeg hans nærmeste medarbeider, så jeg skulle vite hva jeg snakker om!

I embedsmedfør måtte han bedømme mange ting, men han dømte aldri. Tvertimot trakk han folk til seg med sin rausheit og toleranse, samtidig som han hadde den nødvendige strengheit og myrødighet, parett med en lun humor og frapperende replikker. Elever, foreldre og lærere ble glade i denne mannen som rommet så mange gode egenskaper, og som derfor i rektorkollegiet i bygda ble betraktet som en «primus inter pares». Hans od veide tungt, og hans bortgang gjør oss tenksomme og vemodige. Men naturligvis går våre tanker først og fremst til hans barn og barnebarn, som har mistet en ellegod far og bestfar. Vi lyser fred over Per Arnes Skurdals minne.

Hilde Solberg,
pensioner rektor ved Eknes ungdomsskole i Nedre Eiker